

Mom. 6. Derest gäldenär eller löftesman affider, eller kommer på obestånd, eller rymmer från sitt hemvist till okänd ort in- eller utrikes, eller stäld annan säkerhet än borgen försämras, eger styrelsen att vid förfallotiden för nästa afbetalning utfordra återstoden af lånet, såvidt styrelsen anser Bankens säkerhet sådant fordra.

Mom. 7. Lånereversal bör, för att kunna godkännas, vara försedt med intyg af vederbörande domare, kronofogde eller annan sådan embets- och tjänsteman, eller af styrelsen känd enskild person, som antagligen bör om sökandens och hans löftesmäns ekonomiska ställning ega noggrann kannedom, att sökanden och löftesmännen äro, hvar för sig, fullt vederhäftige ej allena för beloppet i fråga, än ock för deras öfriga förbindelser till Banken eller lånekontoret; börande betyget innefatta ej mindre beloppet af samma förbindelser, särskildt för lån och särskildt för borgen i enlighet med vederbörandes uppgift, än ock att såväl sökanden som löftesmännen varit hos intygsutgifvaren samtidigt tillstädes samt erkänt förbindelsen och sina namn under densamma, och huruvida namnteckningarne äro egenhändiga, eller verkställda af annan person, om hvilken intyget då bör innehålla uppgift.

Skulle detta förslag vinna bifall, torde första punkten af 2 mom. i 51 § böra bortfalla.

Stockholm den 28 Januari 1871.

Herrman Schmidt,

från Säfvedahls härads domsaga.

N:o 80.

Af Herr **Hans Andersson** från Jemtlands län: *Angående ändring i 24 § af Kongl. förordningen den 21 Mars 1862 om landsting.*

Enligt nu gällande förordning om landsting njuter landstingsman för inställelse vid landsting skjutsersättning för två hästar, der ångbåts- eller

jernvägslägenhet icke finnes att tillgå. Följden af detta lagstadgande är den, att, isynnerhet i vidsträckta län, ersättningen blifver högst ojemnt fördelad, så att den ene kan påräkna en liten behållning, då deremot en annan måste vidkännas förlust, hvadan en förändring synes vara af behovet påkallad. Grundsatsen, att kommunala förtroenden icke böra medföra pekuniära fördelar, bör visserligen icke frånträdas; men å andra sidan synes det mig vara obilligt att ett sådant uppdrag skall vara förknippadt med uppoffringar, då afsägelse icke är i lag medgifven för den på hvilken valet faller. Att denna lagbestämmelse icke heller kan kallas *rättvis*, särskildt med fästadt afseende på Norrland med dess vidsträckta landstingsområden, kan lätt skönjas af följande lilla exempel. Skjutsersättning till *en* af 1870 års landstingsmän i Jemtland uppgick till den icke obetydliga summan af 104 rdr 60 öre, en annan erhöll 102 rdr 50 öre, då deremot en tredjes reseersättning uppgick till ej fullt 4 rdr. Att de två förstnämnde hade behållning, men den sistnämnde påtaglig förlust, är uppenbart. Denna ojemna ersättning synes mig visa, att ett billigt dagtraktamente och skjutslega för blott *en* häst vore mera rättvist än nu gällande bestämmelse; isynnerhet som hela ersättningsbeloppet för hvarje landsting torde blifva i det närmaste lika med det nu utgående.

Till utjemnande af de missförhållanden jag tagit mig friheten påpeka, vågar jag vördsamt föreslå,

att 24 § i Kongl. Maj:ts nådiga förordning om landsting förändras derhän, att landstingsman eller suppleant, för inställelse vid landstingets möte, eger beräkna dagtraktamente efter 3 rdr för rese- och förrättningsdag samt skjutslega för en häst fram och åter der ångbåts- eller jernvägslägenhet icke är att tillgå.

Om remiss till Lag-utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1871.

Hans Andersson.